

Nr 8.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående pensioner från statens domäners fond åt vissa extra befattningshavare vid skogsstaten; given Stockholms slott den 5 december 1919.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen medgiva,

1:o

att förre extra skogsbevakaren inom Torneå revir Gustaf Öhman må från och med den 1 januari 1920 under sin återstående livstid uppbära en årlig pension av trehundra kronor att utgå från statens domäners fond;

2:o

att förre extra skogsbevakaren i Jokkmokks revir Johan Petter Nilsson må från och med den 1 januari 1920 under sin återstående livstid uppbära en årlig pension av trehundra kronor, att utgå från statens domäners fond; samt

3:o

att en var av förre extra kronojägaren Nils Persson och förre extra bevakaren Pehr Olsson må från och med den 1 januari 1919 under sin återstående livstid uppbära från statens domäners fond en årlig pension av trehundra kronor, dock att dessa pensioner må ned sättas, för Persson till femtio kronor, så länge han intill den 14 mars 1920 arrenderar sitt nuvarande torp, och för Olsson till tvåhundra femton kronor, så länge han intill den 14 mars 1925 arrenderar Timanstorpet.

De till dessa ärenden hörande handlingar skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott.

GUSTAF.

Alfred Petersson.

*Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den
5 december 1919.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
Statsråden: PETERSSON,
PETRÉN,
NILSON,
LÖFGREN,
friherre PALMSTIERNA,
UNDÉN,
THORSSON,
HOLMQUIST,
OLSSON.

59:o.

*Ang. pension
åt förre extra
skogsbeva-
karen
G. Öhman.*

Chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Petersson anförde: I en till domänstyrelsen ställd skrift har förre extra skogsbevakaren inom Torneå revir Gustaf Öhman anhållit, att styrelsen måtte hos Kungl. Maj:t göra framställning om beredande åt sökanden av viss årlig pension eller gratifikation under hans återstående livstid. Till stöd för sin ansökan har Öhman anfört, att han varit anställd såsom extra skogsbevakare inom Torneå revir under vintermånaderna från och med år 1878 till och med våren 1905, således under 28 år, och numera på grund av sjukdom råkat i tryckta omständigheter.

Vid ansökningsen hava fogats dels frejdbetyg, utvisande att sökanden är född den 26 december 1846, dels ett av extra provinsialläkaren

A. N. Sahlstrand i Över Torneå den 23 mars 1910 utfärdat intyg, att sökanden befunnits lida av blodåderbräck, vilka vid ansträngande gång förorsakade stora smärtor och kramp, dels ett av kommunalnämndsordföranden i Över Torneå Johan Heikkilä den 21 oktober 1918 avgivet intyg, att sökanden saknar tillgångar och är orkeslös samt urståndsatt att genom arbete försörja sig, dels ock tre av f. d. revirförvaltare i Torneå revir utfärdade intyg, utvisande att Öhman städse med nit, duglighet och plikttrohet utfört sina åligganden samt i allo ådagalagt ett hedrande uppförande.

Med skrivelse den 14 april 1919 har domänstyrelsen underställt ärendet Kungl. Maj:ts prövning och därvid överlämnat utlåtanden av vederbörande skogsstatstjänstemän samt länsstyrelsen i Norrbottens län, vilken senare myndighet vid sitt utlåtande fogat yttrande i ärendet av vederbörande landsfiskal.

Jägmästaren i Haparanda revir har upplyst, att de avlöningsförmåner sökanden tillgodonjutit såsom extra skogsbevakare inom Torneå revir uppgått till för de första tre åren belopp mellan 100 och 200 kronor årligen samt för den övriga tiden årliga belopp, varierande mellan 234 och 468 kronor.

Överjägmästaren i Övre Norrbottens distrikt har tillstyrkt, att ett årligt understöd av förslagsvis 300 kronor måtte tilldelas Öhman under hans återstående livstid.

Landsfiskalen har upplyst, att Öhman befunne sig i så små omständigheter, som gränsen till fattigdom kunde medgiva. Öhman hade visserligen vid försäljning till sina söner av det lilla hemman han innehaft i Rantajärvi by betingat sig ett födoråd, som kunde uppskattas till inemot 300 kronor, men då detta födoråd icke kunde av Öhman uttagas, enär sönerna i sådant fall icke skulle kunna existera å hemmansdelarna, vore Öhman fortfarande tvungen att leva i barnens kosthåll. Öhman beredde sig en liten inkomst genom att på vintern med ren och under sommartiden till fots forsla posten mellan Svanstein och Rantajärvi en gång i veckan mot en ersättning av 4 kronor. Ersättningen tillfölle emellertid icke alltid Öhman, enär denne på grund av sjuklighet ofta måste mot lega låta verkställa postforslingen.

Länsstyrelsen har med hänsyn till vad av landsfiskalen anförts icke haft något att erinra mot bifall till det av överjägmästaren framställda förslaget.

Domänstyrelsen har funnit framställningen i hög grad behjärtansvärd och framhåller, att Öhman, ehuru han icke innehaft sådan befattning, som berättigade till pension, dock genom ett under en lång

följd av år åt statens skogsväsende plikttroget utfört arbete gjort sig väl förtjänt av understöd på ålderns dagar. Styrelsen hemställer om åtgärders vidtagande för beredande åt sökanden av ett årligt understöd av 300 kronor att utgå från statens domäners fond.

Till följd av remiss har statskontoret den 7 maj 1919 avgivit utlåtande i ärendet och därvid anført, att billigheten syntes bjuda, att sökanden bereddes den av domänstyrelsen föreslagna årliga livstids-pensionen av 300 kronor.

Departements-
chefen.

Den 23 maj 1919 underställde jag detta ärende Kungl. Maj:ts prövning. Vid det förhållande att framställning i ämnet icke kunde föreläggas den då församlade riksdagen, tilldelade Kungl. Maj:t Öhman i enlighet med statskontorets hemställan en gratifikation för år 1919 av 300 kronor från domänfondens medel samt förklarade sig vilja framdeles taga under övervägande frågan om fortsatt understöd åt sökanden under hans återstående livstid.

Med hänsyn till vad som blivit i ärendet upplyst anser jag, att någon pension bör beredas sökanden på grund av hans tjänstgöring i skogsstaten. Beträffande pensionens storlek ansluter jag mig till det av myndigheterna förordade beloppet. Pensionen torde böra räknas från 1920 års början.

Jag hemställer därför, att Eders Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen medgiva,

att förre extra skogsbevakaren inom Torneå^s revir Gustaf Öhman må från och med den 1 januari 1920 under sin återstående livstid uppbära en årlig pension av trehundra kronor att utgå från statens domäners fond.

60:o.

Departementschefen, statsrådet Petersson anförde:

I skrivelse den 7 juli 1919 har domänstyrelsen anført följande:

Ang. pension
åt förre
extra skogs-
bevakaren
J. P. Nilsson.

Från och med år 1877 hade arbetaren Johan Petter Nilsson årligen under 8 à 9 månader varit anställd som extra skogsbevakare i Jokkmokks revir mot en månadsavlönning av 50 kronor under de första tio åren och därefter stigande intill 120 kronor per månad. Under hela denna tid hade han härigenom haft sitt huvudsakliga livsuppehälle; han hade städse med nit och efter bästa förmåga fullgjort allt vad honom i tjänsten ålegat och hade sålunda gjort sig väl förtjänt av under-

stöd för ålderns dagar. Då Nilsson enligt bifogat åldersbetyg nu vore över 73 år samt enligt likaledes bifogat intyg från ordföranden i Jokkmokks kommunalstämma vore utan några tillgångar eller andra resurser för sitt livsuppehälle, skulle han nu vara hänvisad till den allmänna fattigvården, därest icke understöd på annat sätt kunde beredas honom. Domänstyrelsen finge därför hemställa, det Kungl. Maj:t täcktes dels hos nästkommande riksdag begära anvisande av medel för en årlig pension åt bemälda Nilsson av 600 kronor från och med år 1921 samt dels bemyndiga domänstyrelsen att för vartdera av åren 1919 och 1920 till Nilsson utbetala en gratifikation för år 1919 av 550 kronor och för 1920 av 600 kronor.

Vid skrivelsen hava fogats däri omförmälda intyg av ordföranden i Jokkmokks kommunalstämma samt ett angående Nilsson utfärdat åldersbetyg, utvisande att denne är född den 19 maj 1846.

Statskontoret har i utlåtande den 30 juli 1919 anfört följande:

»På grund av vad i detta ärende blivit meddelat och anfört biträder statskontoret domänstyrelsens i ärendet gjorda hemställan därom, att åtgärd måtte vidtagas för beredande åt förre extra skogsbevakaren å Jokkmokks revir Johan Petter Nilsson av någon årlig pension, men anser sig med hänsyn därtill, att dyrtidstillägg utgår till pensionerade befattningshavare, icke kunna tillstyrka så högt belopp som det av domänstyrelsen föreslagna eller 600 kronor. Statskontoret finner sig däremot kunna hemställa, det täcktes Kungl. Maj:t föreslå 1920 års riksdag att bevilja åt Nilsson en årlig pension av 300 kronor att från och med den 1 januari 1920 utgå från statens domäners fond.

För innevarande år kan Kungl. Maj:t måhända finna skäligt att tilldela Nilsson en gratifikation av likaledes 300 kronor att utgå från nämnda fond.

I händelse pension till av statskontoret nu föreslaget belopp varder Nilsson tillerkänd och dyrtidstillägg å pensionen kommer att i fortsättningen utgå efter huvudsakligen samma grunder som för närvarande, erhåller han ett årligt understöd av ungefärligen det belopp, som domänstyrelsen i sin förevarande framställning funnit skäligt.»

Jag får erinra, att Kungl. Maj:t den 24 oktober 1919 bemyndigat domänstyrelsen att av de till driftkostnader för statens skogsdomäner anvisade medel till Nilsson för år 1919 utbetala en gratifikation av 300 kronor. *Departements-
chefen.*

På grund av vad i ärendet blivit upplyst anser jag, att pension av statsmedel bör beredas Nilsson. Beträffande pensionens storlek ansluter jag mig till statskontoret. Pensionen torde böra räknas från och med den 1 januari 1920.

Jag hemställer därför, att Eders Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att förre extra skogsbevakaren i Jokkmokks revir Johan Petter Nilsson må från och med den 1 januari 1920 under sin återstående livstid uppbära en årlig pension av trehundra kronor, att utgå från statens domäners fond.

61:o.

Departementschefen, statsrådet Petersson anförde:

Ang. pensioner åt förre extra kronojägaren N. Persson och förre extra bevakaren P. Olsson.

Hos Kungl. Maj:t hava förre extra kronojägaren Nils Persson och förre extra bevakaren Pehr Olsson, vilka båda till och med den 31 december 1918 tjänstgjort som extra bevakare, den förre å kronoparken Lövestad och den senare å vissa delar av kronoparken Ekeröd, båda i södra Skånes revir, anhållit om pension.

Till följd av remiss har domänstyrelsen den 17 mars 1919 avgivit utlåtande i ärendena och därvid fogat från vederbörande jägmästare och överjägmästare infortrade yttranden.

Av dessa handlingar jämte införskaffade åldersbetyg inhämtas följande:

Sökanden Nils Persson, som är född den 13 mars 1846 och sedan år 1870 varit anställd som skogsvaktare hos arrendatorn av Lövestads kungsgård, antogs den 24 februari 1887 till extra kronojägare och bevakare å de områden av nämnda kungsgård, om tillsammans 204.88 hektar, vilka avsatts till kronopark. Persson, som därjämte förestått större skogsodlingsarbeten och biträtt vid förrättningar även å andra skogar, har på förordnande under sammanlagt ett år uppehållit ordinarie kronojägartjänst. Som arvode för sin tjänst har Persson åtnjutit, förutom dagarvoden till smärre belopp för arbeten å andra skogar än kronoparken Lövestad, bruksningsrätten till det å kronoparken belägna bevakartorpet, omfattande omkring 11.57 hektar tomt och åker och omkring 0.48 hektar betesmark och gärdesbackar och försett med Persson tillhöriga åbyggnader. Värdet av denna förmån har ansetts uppgå till 100 kronor årligen under tiden 14 mars 1887—14 mars 1915. För tiden 14 mars 1915—14 mars 1920 arrenderar Persson bevakartorpet mot en årlig avgäld av 250 kronor och har som bevakararvode från den 14 mars 1915 uppburit 250 kronor årligen. Torpets arrendevärde torde emellertid nu vara avsevärt högre och har av överjägmästaren uppskattats till 550 kronor. Kontanta utskylde för arrendelotten erläggas av kronan. Perssons närmaste förmån hava vitsordat, att Persson med ovanligt nit, skicklighet och omtanke och till synnerlig belåtenhet skött sina åligganden.

Sökanden Pehr Olsson, som är född den 20 december 1844, har

sedan den 12 september 1900, då jämlikt Kungl. Maj:ts beslut den 31 augusti 1900 vissa hemmansdelar i Köinge och Råby i Hörby socken, gemensamt benämnda Timansskogen, inköptes och tillades kronoparken Ekeröd, varit anställd som bevakare å denna del av kronoparken samt å det jämlikt Kungl. Maj:ts beslut den 31 oktober 1902 inköpta hemmanet $\frac{5}{128}$ mantal Hulta i Svensköps socken. Bevakningsområdets sammanlagda ytvidd har uppgått till omkring 353 hektar. Före den 12 september 1900 har Olsson under lång tid haft anställning som skogvaktare hos förra ägarna av Timansskogen. Även Olsson har tillfälligtvis använts som arbetsledare å andra skogar än hans egentliga bevakningsområde och härför erhållit särskild betalning i form av dagarvoden. I övrigt har Olsson som arvode för tjänsten åtnjutit brukningsrätten till det å kronoparken Ekeröd belägna Timanstorpet, omfattande 5.23 hektar tomt och åker, 2.04 hektar äng och 6.54 hektar betesmark samt bebyggt med kronan tillhöriga hus. För tiden 14 mars 1915—14 mars 1925 arrenderar han samma torp mot en årlig avgäld av 165 kronor och skyldighet att mot viss betalning fullgöra viss arbetsprestation å kronoparken, vilken arbetsprestation dock ej utkrävts under den tid Olsson varit extra bevakare. Olsson har däremot sedan den 14 mars 1915 uppburit ett årligt bevakararvode av 165 kronor. Torpets arrendevärde lär enligt överjägmästarens utsago nu vara minst 250 kronor. Olsson, som lär leva under jämförelsevis tryckta förhållanden, har enligt förmäns vitsord skött sina tjänsteåligganden med utmärkt nit, redlighet och omtanke.

Jägmästaren har föreslagit, att skälig pension måtte tillerkännas Persson, under det att överjägmästaren förordat, att han måtte berättigas att efter den 14 mars 1920 för billigt pris arrendera den av honom nu brukade arrendelotten.

Beträffande Olsson hava skogstjänstemännen föreslagit, att han måtte från den 14 mars 1919 få utan eller mot nedsatt avgäld bruka det av honom nu innehavda torpet.

Demänstyrelsen har erinrat, att såväl å kronoparkerna Lövestad och Ekeröd som å andra inom södra distriktet belägna allmänna skogar, som vore mer avlägset belägna från kronojägarens bostad och därför ej, så ofta önskvärt varit, särskilt med hänsyn till kronojägarnas hitillsvarande klena avlöning och ringa reseanslag, kunnat av kronojägaren besökas, hade efter hand anställts extra bevakare eller skogvaktare, vilka genom kontrakt tillförbundits att mot viss ersättning bevaka skogen ävensom biträda vid vissa förrättningar m. m. I regeln hade sådan bevakare varit bosatt å den skog, han satts att bevaka. Ersätt-

ningen till honom hade utgått i form av antingen avgiftsfri brukningsrätt till något å skogen beläget torp eller ock kontant årsarvode eller bådadera.

Sedan emellertid kronojägarna numera erhållit bättre avlöning och dagtraktamenten för förrättningar på längre avstånd från hemmet, hade det syntts kunna av dem påfordras, att de oftare skulle besöka varje till respektive bevakningstrakter hörande skog eller skogstrakt, varför de extra bevakarna i vissa fall ej längre behövdes.

Av denna anledning hade fyra extra bevakare, däribland sökandena, blivit från sin anställning uppsagda med utgången av år 1918. Domänstyrelsen, som icke ansåge lämpligt att för kortare eller längre tid utöver de nu bestämda arrendeperioderna binda brukningsrätten till de av sökandena arrenderade torpen, vilka eventuellt skulle kunna behövas för kronoparkernas skötsel, har hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att till vardera av sökandena måtte från och med år 1919 under deras återstående livstid från domänfonden utbetalas en årlig pension av trehundra kronor.

Statskontoret har i utlåtande den 24 mars 1919 anfört följande:

»Såsom framgår av riksdagens beslut dels år 1915 om pension åt förre extra kronojägaren P. J. Boström dels ock år 1918 om pension åt extra kronojägaren Th. Falk har pension av statsmedel ansetts under vissa förutsättningar böra beredas extra befattningshavare vid skogsstaten med ungefär samma anställning, som av sökandena innehafts; och att vid bestämmande av pensions belopp i fall, där vederbörande övergått i statens tjänst i sammanhang med statens övertagande av den skog, för vars bevakande han varit anställd, hänsyn tagits icke blott till tjänstetiden vid statens skogsväsen utan även till tid, varunder vederbörande därförut för ägarens räkning omhänderhaft bevakningen, framgår av 1918 års lagtima riksdags beslut om pensioner åt kronojägarna A. G. Wahlström och M. L. Brusell. På grund härav skulle mot domänstyrelsens förslag om beredande till en var av sökandena av pension å 300 kronor från statens domäners fond icke i och för sig vara något att erinra.

Emellertid vill det synas statskontoret, som om i nu förevarande fall skulle föreligga anledning att åtminstone så länge sökandenas nuvarande arrendekontrakt äro gällande på annat sätt anordna det ålderdomsunderstöd, som kan anses böra dem tillkomma för deras långvariga, väl vitsordade tjänst. Det framgår nämligen av handlingarna, att sökanden Persson intill den 14 mars 1920 enligt kontrakt på arrende innehar bevakartorpet å kronoparken Lövestad, att sökanden Olsson intill den 14 mars 1925 enligt kontrakt innehar arrendet av det å kronoparken Ekeröd belägna Timanstorpet, samt att arrendeavgiften för bägge södandena med hänsyn till deras anställning såsom skogsbevakare bestämts till lågt belopp och motsvarat vad dem i nämnda egenskap tillagts i arvode, så att sökandena i själva verket fritt innehaft sina torplägenheter mot skyldighet att bestrida bevakningen av respektive skogar. Så länge dessa arrendekontrakt gälla, synas sökandena icke kunna från arrenderätten skiljas och under tiden torde ålderdomsunderstöd kunna anses sökandena tillkomma genom den låga arrendeavgiften, vilken eventuellt, om så anses

erforderligt, kan ytterligare något sänkas. Men även sedan nuvarande arrendeperiod tilländagått, synas sökandena, vilka under omkring 45 år innehaft ifrågasvarande torplägenheter, böra om de så önska, få fortfarande kvarbo, därest icke torpen oundgängligen erfordras för skogsstatens räkning; och synas därvid deras ålderdomsunderstöd kunna regleras genom lämpligt avpassande av arrendeavgiften.»

Sedan domänstyrelsen härefter anbefallts att i anledning av vad statskontoret i ärendet anfört ånyo yttra sig, har styrelsen i skrivelse den 24 april 1919 utlåtit sig, att styrelsen med vidhållande av sin åsikt, att brukningsrätten till de av sökandena arrenderade torpen icke borde fastläsas för kortare eller längre tid utöver de nu bestämda arrendetiderna, dock ville i så måtto modifiera sitt förslag, att pension till sökandena måtte utgå genom nedsättning av nu bestämda arrendeavgälden allenast under återstående år av respektive arrendeperioder på det sätt, att avgälden för det av Persson arrenderade torpet för tiden 1 januari 1919 till 14 mars 1920 nedsattes till 200 kronor och för det av Olsson arrenderade torpet för tiden 1 januari 1919—14 mars 1925 nedsattes till 5 kronor, allt för år räknat. I övrigt vidhölle styrelsen sitt förut i ärendet avgivna förslag.

I likhet med myndigheterna anser jag, att något årligt understöd av statsmedel bör beredas sökandena på deras ålderdom. Detta understöd bör tillkomma dem från och med den 1 januari 1919, då deras anställning i skogsstatens tjänst upphörde. Mot att understödet bestämmes för vardera till 300 kronor om året har jag ej något att erinra. Även statskontoret har funnit detta belopp skäligt. *Departements-
chefen.*

I avseende å sättet för understödets beredande hava olika förslag framställts, beroende på att sökandena nu arrendera två torp å kronomark. För min del håller jag före, att understödsfrågan bör så vitt möjligt hållas skild från arrende frågan. Särskilda pensioner böra därför enligt min mening tillerkännas sökandena och de nuvarande arrendena fortfarande utgå enligt gällande kontrakt. Enär emellertid enligt dessa kontrakt arrendeavgifterna äro — just med hänsyn till sökandenas tjänsteverksamhet å kronoparkerna — satta väsentligt lägre än torpens verkliga arrendevärden, skulle sökandena, om oavkortade pensioner tillerkändes dem under arrendetiden, komma i åtnjutande av dubbel förmån. På grund härav böra för tiden intill de nuvarande kontraktens utlöpande pensionerna nedsättas med samma belopp, varmed de kontraktens enliga arrendeavgifterna understiga torpens verkliga arrendevärden.

Persson arrenderar intill den 14 mars 1920 sitt bevakartorp för en avgift av 250 kronor. Överjägmästaren har uppskattat torpets arrende-

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 1 saml. 7 häft. (Nr 8.) 2

värde till 550 kronor eller 300 kronor mer än arrendet. Om denna uppskattning nu lägges till grund, skulle Persson under arrendetiden icke få någon pension alls, enär sagda skillnad jämnt motsvarar en pension av 300 kronor. Domänstyrelsen synes emellertid hava utgått från ett arrendevärde å torpet av allenast 500 kronor, enär styrelsen föreslagit arrendets nedsättande till 200 kronor. Jag finner mig kunna dela denna uppfattning, vilken innebär, att det nuvarande arrendet är 250 kronor lägre än arrendevärdet, och medför, att pensionen bör för tiden 1 januari 1919—14 mars 1920 nedsättas till 50 kronor för år räknat.

Olsson arrenderar till den 14 mars 1925 för 165 kronor det av överjägmästaren till minst 250 kronor arrendevärderade Timanstorpet. Domänstyrelsen har ifråga-att, att understödet till Olsson skulle under arrendetiden utgå medelst arrendets nedsättande till 5 kronor. Detta förslag torde icke få anses innebära, att styrelsen, för att full pension å 300 kronor skulle tillgodokomma Olsson, uppskattat torpets arrendevärde till 305 kronor, utan har troligen berott därpå, att 5 kronor vore det lägsta arrende styrelsen överhuvud ansett sig kunna föreslå. Om arrendevärdet beräknas till 250 kronor, skulle nuvarande arrendet å 165 kronor understiga detsamma med 85 kronor. Pensionen skulle till följd härav under arrendetiden utgå med ett till 215 kronor för år nedsatt belopp. Jag tillstyrker för min del detta.

När de nuvarande torparrendena upphöra, böra pensionerna utgå med oavkortade belopp, men däremot böra, även om torpen därefter fortfarande brukas av sökandena, för torpen betingas arrenden efter det verkliga värdet.

På grund av vad sålunda anförts hemställer jag, att Eders Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att en var av förre extra kronojägaren Nils Persson och förre extra bevakaren Pehr Olsson må från och med den 1 januari 1919 under sin återstående livstid uppbära från statens domäners fond en årlig pension av trehundra kronor, dock att dessa pensioner må nedsättas, för Persson till femtio kronor, så länge han intill den 14 mars 1920 arrenderar sitt nuvarande torp, och för Olsson till tvåhundra femton kronor, så länge han intill den 14 mars 1925 arrenderar Timanstorpet.

Till vad föredragande departementschefen i de under 59—61 härövan antecknade ärendena hemställt, däruti statsrådets övriga ledamöter förenade sig, behagade Hans Maj:t Konungen lämna bifall och förordnade, att proposition i dessa ämnen skulle med den lydelse, bil. — vid detta protokoll utvisar, avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Rune Thygesen.
